

ἐξακολούθησεν τὸν δρόμον του. Ἀκωλύτως διέβη τὴν ἀγοράν, ὅτε ὅμως ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν εἰς τὴν παραλίαν ἤκουσεν ὀπίσω του ἑλαφρὰ βήματα, ὡσανεὶ τὸν ἠκολουθεῖ τις τρέχων ἐπὶ τῶν δακτύλων τῶν ποδῶν, καὶ πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ στραφῆ, ἤκουσεν ἐγγύτατα εἰς τὸ οὖς του ἑλαφρῶς ψιθυριζομένης τὰς λέξεις.

— Φιλτάτῃ μου!

Ἄκουσῶς ἠσθάνθη ἑλαφρὰν φρικίαν καὶ ἐπετάχυνε τὸ βῆμά του. Πάλιν ὅμως ἀντήχησεν ἐγγύτατα εἰς τὸ οὖς του.

— Ἀγάπη μου!

— Πήγαινε τὸ δρόμο σου καὶ ἄφησέ με ἤσυχον, ἀνέκραξε τέλος πλήρης ἀδηνονίας καὶ ἐστράφη βιαίως πρὸς τὴν καταδιώκουσαν αὐτὸν, ἥτις τρομάξασα ἐκ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς του ὠπισθοχώρησεν ἐν βῆμα. „Πήγαινε καὶ ἄφησέ με! Μὲ κατάλαβες;

Ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κόρης ἐξογραφηθῆ ἀπροεδιόριστος τις ταραχή· ἐξέτεινε τὴν χεῖρά της, ὡσεὶ θέλουσα νὰ καταπραῖνῃ τὴν ὀργὴν τοῦ Γαβριέλλου καὶ εἶπεν ἑλαφρῶς μετὰ ἰκετευτικοῦ τόνου.

— Μὴ θυμῶνῃς, κύριε ἀξιωματικέ.

— Φύγε, σὲ λέγω. Πήγαινε ἢ φωνάζω τοὺς στρατιώτας καὶ σὲ βάζουν ἔστῃ φυλακῇ.

Συγγρόνως δ' ἔδειξε στρατιώτας τινάς, ἰσταμένους ἐκεῖ πλησίον.

Τότε ἀπεμακρύνθη βραδέως ἡ κόρη, ὑποχωροῦσα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ πάντοτε ἀσκαρδαμυκτεῖ προσβλέπουσα τὸν νεαρὸν ἄνδρα. Τὰ χεῖλη τῆς ἐκινουμένης, ὡσανεὶ ἀδιαλείπτως ἐπρόφερον τὰς λέξεις: — „Ἀγάπη μου! ψυχὴ μου!

Ἡδὴ ἐξηκολούθησεν ὁ Γαβριέλλος ἀνεοχλήτως τὴν πορείαν του καὶ ἀκουσῶς εἶπε δύο τρεῖς φορὰς ταπεινῇ τῇ φωνῇ: Τί λυπηρόν! Τόσον ἐρατεινὸν πλάσμα! Κρῖμα, κρῖμα!

Καὶ ἐρατεινῇ ἢ μᾶλλον θαυμασίως περικαλλῆς ἦτον ἡ δυστυχὴς κόρη, ἣν τόσον τραχέως ἀπόδησε μακρὰν του. Ἦτο πρότυπον τῆς φλογερᾶς σικελιανῆς γυναικός, ἥς τὸ κάλλος ἐν ἀκαρεῖ σ' αἰχμαλωτίζει, ἅμα ὡς μία καὶ μόνη ἀκτίς τῶν μελανῶν ἀστέρων τοῦ προσώπου τῆς εἰσδύσῃ εἰς τὴν ψυχὴν σου. Πόσον ἐλευθερον καὶ ὠραῖον εἶνε τὸ μέτωπον ὑπὸ τὴν ἀπαστράπτουσαν μέλιαναν κόμην, πόσον εὐχλωττος εἶνε ἡ εὐκωνησία τῶν βλεφάρων μετὰ τῶν μεταξίνων βλεφαρίδων των καὶ τῶν σφριγώντων κοραλίνων χειλέων! Ὅλα ταῦτα διὰ μιᾶς εἶχε παρατηρήσει ὁ Γαβριέλλος εἰς τὴν κόρην καὶ εἶχεν αἰσθανθῆ βαδέως τὴν μαγεῖαν τοιαύτης καλλονῆς· ἀλλ' εἰς τὸ οὖς του ἀντήχει ἀδιακίπως ὁ βραγχῶδὸς ἤχος τῆς φωνῆς τῆς ἀκαταπαύστως ἔβλεπε πρὸ ἑαυτοῦ τὸ ἡλίδιον μειδιάμα καὶ τοὺς πλατέως ἀνεωργμένους μέλανας ὀφθαλμούς, οἱ ὅποιοι ἐφαίνοντο τόσον ἀχανεῖς, καὶ εἶχον τόσον ἄψυχον καὶ νεκρὸν βλέμμα.

(ἔπειτα συνέχεια).

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

6. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ, ΑΠΑΘΗ ΑΝΤ' ΑΠΑΘΗΣ. Κωμωδία εἰς πράξεις τρεῖς. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῶν Καταστημάτων „Ἀνδρέου Κορομηλά“ καὶ „Κοραῆ“, Ἀνέστη Κωνσταντινίδου, 1885. Σελ. β' καὶ 130. Ὁ φιλόκαλος τῆς πτωχῆς ἡμῶν συγγρόνου οἰκητῆς κοσμητῆρ καὶ συγγραφεὺς πολλῶν ἄλλων χαριστάτων δραματικῶν ἔργων κύριος Δ. Κορομηλάς παρέχει διὰ τοῦ νέου τούτου κομψοῦ τομίδιου νέαν ἀφορμὴν αἰσίων ἐλπίδων διὰ τὸ μέλλον τοῦ Ἑθνικοῦ θεάτρου. Ἀκαμάτως ὑπὲρ αὐτοῦ ἐργαζόμενος, καὶ ἀξιοπρεπῶς ὅσον καὶ συμπαθῶς ἐξαιτούμενος τὴν βασιλικὴν μέριμναν ἐν τῷ μέλλοντι ἐλπίζει μετὰ παντός φιλομούσου νὰ παραγάγῃ μετὰ τὴν καλὴν καὶ ἀντάξιον τῆς φήμης, ἣν εἶχεν ἄλλοτε ἡ Ἑλληνικὴ σκηνή.

7. Ε. ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ, Η ΕΒΡΑΙΑ. Διήγημα. Ἐν Ἀθήναις 1885. Σελ. ζ'—230. Τὴν ἀπόπειραν ἑλληνικῆς μυθιστοριογραφίας ἐπιχειρεῖ ὁ νεα-

ρὸς διηγηματογράφος ἐφωδιασμένος μὲ ἐπίζηλα χαρίσματα ζωηρᾶς φαντασίας καὶ ἀξιεπαινον πρὸς τὴν γλώσσαν σεβασμῶν. Τὸ ἐπιδειξίως συγγρατούμενον γοργῆς διηγήσεως νῆμα, καὶ τὸ ἀνθηρὸν ἀνεῦ ἐξεζητημένης φράσεως ὕφος εἶνε τὰ κάλλιστα συστατικά τοῦ διηγήματος τούτου.

Ἰ. ΑΓΓΕΛΙΑ. ΙΩΑΝΝΟΥ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗ. — ΚΡΗΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ. Ἡ ἐπάνοδος τοῦ Ἐξορίστου. (ἀντὶ προλόγου). — Ἐν ὧρα μάχη. Ὁ ἐπίλογος ἐν Χαλέπα. — Ἡ Ἀραβωνιαστικὴ τοῦ Μεσσηνίου. Οἱ δύο ἴερο. — Τὸ κόνισμα τῆς Παναγίας. — Ὁ Μουτῆς. Τὸ τάξιμο τοῦ Σφακιανοῦ. — Ἡ Μηλιά. — Ἀγάπη Ἀνεραῖδας. Τόμος Α'. Τιμώμενος ἐν Ἀθήναις ἀντὶ Δραχμῆς, ἀλλαχοῦ δὲ ἀντὶ 1,10.

Σ. Σ. Κ. Περὶ τῶν λίαν προσεχῶς ἐκιδιδόμενων τούτων ἔργων τοῦ φίλου Συνεργάτου τῆς ἀξιολόγου ἀθηναϊκῆς Συναδέλφου Ἑβδομάδος θέλωμεν γράψαι ἐν καιρῷ.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΕΣΠΕΡΙΑΣ.

Ἡ ἑλληνικότης τῶν ἐν Εὐρώπῃ πλείστον ὁμογενῶν Κοινοτήτων εἶνε ζήτημα δυναμένων νὰ ἐνδιαφέρῃ Σὲ καὶ τοὺς περὶ Σέ, πικρίαν τινὰ ἐνέχουσι σήμερον τὰ χρονολογικά μου καθήκοντα, ἡναγκασιμένης λυπηρὰν καὶ σημαντικὴν νὰ Σοὶ ἀναγγείλω ἀπώλειαν. Τραῦμα δευρὸν ὑπέστη ἑσχάτως ἡ ἐνταῦθα Ἑλληνικὴ παροικία ἀπωλέσασα μέλος αὐτῆς πεφιλημένον, τὸν ἀείμνηστον Ναοῦμ Παππᾶ. Ὅλη ἡ Δειψία, ἐν ἣ ὁ μακαρίτης ἰδιαζόντως ἐτιμᾶτο, ἠσθάνθη καὶ ἐθρήνησε μετὰ τῶν ἐνταῦθα

παροίκων καὶ σπουδαζόντων ὁμογενῶν τὴν ἀπώλειαν ἀνδρὸς ἀείποτε τιμήσαντος μετὰ τῶν ἀλλογενῶν τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ

διατελέσαντος τὸ κυριώτερον στήριγμα τῆς ἐνταῦθα Ἑλληνικῆς παροικίας. Περισσότερον δὲ τῶν ἄλλων οἱ Ἕλληνες φοιτηταὶ συνεμερίσθησαν τὸ ἄλλος τῶν πενθούτων οἰκειῶν, διότι ἐκεῖνος πάντοτε ἠγάπα καὶ ἔχειραγωγίει αὐτοὺς πατριωδῶς, παρεῖχεν αὐτοῖς συχνότατα μέσῳ τῆς ἑλληνοπρεποῦς αὐτοῦ οἰκογενεῖας εὐκαιρίαν νὰ ἐνθυμῶνται τὰ πάτρια ἥθη καὶ λησιμονοῦντες πρὸς στιγμὴν τὰς πικρὰς ἐν τῇ ξένῃ περιπετείας νὰ αἰσθανθῶσιν ἐν ἑαυτοῖς ἀναχωपुरούμενον τὸν πρὸς τὴν φίλην πατρίδα ἔρωτα. Πάντες οἱ ἀπὸ τριακονταετίας ἐνταῦθα σπουδάσαντες δύνανται νὰ ἐκτιμῆσωσι τὴν σημαντικὴν ἀπώλειαν, ἣν ἐθρήνησαμεν ἡμεῖς οἱ τελευταῖοι ἐντροφῆσαντες εἰς τὴν σκηνὴν ἐνδειξίν τῶν Ἑλληνικῶν αὐτοῦ αἰσθημάτων.

Βραχυτέραν ἐκ θλίψεως δὴ καταστήσω τὴν περὶ τῶν ἄλλων σήμερον πολυλογίαν, ἄλλως τε ἐπὶ πλεον καὶ ἡ στιγμὴ, καθ' ἣν ἐλευθερὸς ἔάν ποῦλι ἐγκαταλείπει τὴν πόλιν ὁ συρμὸς καὶ κάμνει τὰ θερινὰ ταξιδία του. Ὁ συρμὸς ταξιδεύει: — γνωρίζομεν δὲ ὅλοι τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ταύτης.

Αὕτη ἐνέχει τὸ μυστήριον ἐκεῖνο, ὅπερ ὑποκρύπτουσι τὰ κεκλεισμένα παράθυρα καὶ τὰ περιεκαλυμμένα ἔπιπλα τῶν αἰθουσῶν μας, αἱ ἔρημοι ὁδοὶ καὶ ἡ πνιγρὰ πῆσις, ἣν ἐξασκοῦσιν αἱ θερινὰ τοῦ Ἰουλίου ἡμέραι ἐπὶ τῆς κεκμηκυίας ζωῆς τῶν πόλεων. Ὅστις θέλει ν' ἀπέλθῃ τῆς πόλεως, ἔπραξεν ἤδη τοῦτο ἡ τοῦλάχιστον ἐτοιμάζει τὰ πράγματά του, διὰ ν' ἀναχωρήσῃ αἴριον. Ἐν ᾧ δὲ ἐνταῦθα, φιλότατῃ μου, ὁλονὲν ἀραιοῦνται αἱ κομφαὶ τῆς κοινωνίας τάξεις, ἀλλαχοῦ λαμβάνει ζωὴν ἄλλος ποικιλόμορφος καὶ λαμπρὸς συρμικὸς βίος, ὅστις διὰ τῆς κομψότητος καὶ τῆς χάριτος, τῆς καλλονῆς καὶ τῆς νεότητος ἀναμιλλᾶται πρὸς τὴν λαμπρότεραν ἀμὴν τοῦ χειμερινοῦ συρμοῦ ὑπὸ τὰ χρυσα φῶτα τῶν λαμπτήρων καὶ τῶν λυχνιῶν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, φιλότατῃ μου, πολλαὶ ποιικιλίαι παρατηροῦνται εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῶν διαφόρων συρμῶν. Ἄλλ' ἔπαυσεν, ὡς ἤδη εἶπον, ἔδρα αὐτῶν νὰ ἦνε ἡ πόλις, ὁ θρόνος των δὲν εὐρίσκειται πλέον ἐν τοῖς θεωρείαις τῶν θεάτρων, καὶ ἐν ταῖς αἰθούσαις ἔνθα γίνονται μουσικαὶ συναυλίαι ἢ δίδονται λαμπροὶ καὶ πολυδάπανοι χοροί. Ἐν τούτοις ὑπάρχουσι πάλιν περιστάσεις τινές, καθ' ἃς ὁ Συρμὸς εὐρίσκει κατάλληλον εὐκαιρίαν νὰ ἐπιδειχθῇ καθ' ἑλίας αὐτοῦ τὰς φάσεις, αἱ περιστάσεις δὲ αὐταὶ εἶνε αἱ διάφοροι δημοτελεῖς ἑορταὶ καὶ τὰ δημόσια μεγάλα θεάματα, ὧν δύναται καὶ ἡ ἀριστοκρατία νὰ συμμετάσχη χωρὶς νὰ ὑπερβῆ τὰ στενὰ ὄρια τῆς ἐθιμοτυπίας καὶ τῆς ὄντως ματαιόφρονος εὐγενείας τῆς. Τοιοῦτο μέγα δημόσιον θέαμα ἦσαν καὶ αἱ ἑσχάτως ἐν Παρισίοις τελεσθεῖσαι μεγάλαι θεριναὶ ἵπποδρομιαί, ὀνομαζόμεναι „grand prix“, δημοτελεῖς δὲ ἑορτὴ ἡ μίαν ἡμέραν πρότερον τελεσθεῖσα „εὐρητὴ τῶν ἀνδῶν“ (fête des fleurs). Μοὶ εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον, φιλότατῃ μου, μετὰ τοιοῦτον πρόλογον νὰ ἐπιχειρήσω οἰανδῆποτε περιγραφὴν τῶν κατὰ τὰς δύο ταύτας ἑορτὰς ἐπιδειχθεῖσάν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ἐκθάμβου κόσμου νέων ἐνδυμασιῶν, διότι καὶ τὸ πλῆθος καὶ ἡ λαμπρότης καὶ ἡ ποιικιλία των ἦτο τοιαύτη ὥστε ἀπέχω τοῦ νὰ Σοὶ γράψω τι εἰδικώτερον περὶ αὐτῶν οὐ μόνον διὰ τὴν ἔλλειψιν χώρου ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐντελῆ ἀνεπάρκειαν τῶν ἀσθενῶν μου δυνάμεων. Ἄλλως τε Σὺ ὡς ἀπλῆ καὶ ἀφελὴς Ἑλληνὶς δὲν πρέπει καὶ νὰ ἐνδιαφέρῃσαι πολὺ περὶ τῶν ξενοτρόπων ἰδιοτροπιῶν τῶν γυναικῶν τῆς Εὐρώπης, ὧν ἡ ματαιότης καὶ ὁ ἐγωῖσμός ἐφθασε πλέον εἰς τὸ μὴ περαιτέρω. Ἄλλοτε σκοπεῖω νὰ Σοὶ γράψω ἐκτενῶς περὶ τοῦ ἐγωῖσμοῦ των τούτου καὶ περὶ τῶν ἀποφάσεών των, ἃς καθ' ἡμέραν λαμβάνουσιν